

VILLIELÄIMIÄ

VILLIELÄIMIÄ

Aura Nurmi

KOLERA

Helsingin kaupungin kulttuuri- ja kirjastolautakunta on tukenut tämän kirjan tekoa.

© Aura Nurmi 2016

Kansi: Janne Kuisma

Taitto: Susinukke Kosola

Kolera

www.kolera-kollektiivi.fi

Painopaikka: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-7149-14-0

978-952-7149-15-7 (PDF)

Sisarukset.

*Ystävät Emilia, Maria, Katri, Pauli, Hanna
Marika, Roope, Kasper ja koko lavarunoperhe.
Rakkaani Aleksis.*

---

*“Armoa ei ollut missään.
Hellyys sulkeutui kuin kukka.
Armo.
Sitä ei elämällä ollut yhtään antaa.”*

- Sirkka Turkka

Kerro minulle taivaasta?

Havahtuu.

En voi kertoa. En ole valmis.

Koska olet valmis?

Nousee röykkiöstä. Raivaa papereita ympäriltään.

Nyt olen.

Mitä näet?

Rajatun hämärän tilan. Tuoleja sokin sokin, kaatuneina ja pystyssä.

Mitä teet?

Seison ja odotan. Odotan, että huoneen vastapäinen ovi aukeaisi.

Oletkohan liian ajoissa?

Voi olla.

Oletko peloissasi?

En ole.

Tulisitko takaisin, jos pyytäisin?

Tulin.

Onko huoneessa muita ovia?

Ei ole.

Uni jatkuu aina siitä, että seison lavalla. Puristan
mikrofonia toisessa kädessä enkä muista nimeäni.
Nainen joka haluaa pahaa ja tekee pahaa tulee puutarhan ovista,
puskissa tuoksuvat resedat.

Istuu alas ja katsoo toiseen suuntaan
katsoo koko illan. On tullut kysymään taas unelmia,
omia ei ole.

Seison yksin lavalla. Kukat vaihtuvat taustakankaassa.
Vaatteeni ovat kireät ja kutistuvat kaiken aikaa
kunnes repeävät,
ensin vatsani yli, sitten reisien

sitten olkapäistä ja käsistä.
Kaulalle jää kaistale kangasta
papin kaulus
anon armoa.

Lasken alleni säikähdyksestä.
Virtsaa muodostaa puron matalakorkoisten kenkien riveihin.
Minulta on viety kaikki, nyt vesikin.

Alan puhua omalla suulla ja omalla nimellä
olen yksin se, joka tietää.
Pyydän, vetäkää viiva nimeni yli kutsuvieraslistasta
olen valmis nukkumaan.

Alan kasvaa karvaa.
Amorinkaarelle kasvaa lyhyt tupsu
poskeni peittyvät hentoon villaan
korvistani kurkottavat valkoiset langat

nainen ei ehdi kääntää katsettaan, ja jos kääntääkin
olen muuttunut jo ja käpäläni painavat kuin kylpyammeet
silmäni loistavat vasten liikennevaloja
katoamisilmoitus tehdään turhaan
etsitään perhosta.

Vuosi alkoi keskiviikosta
hyperinflaatio Venäjältä
Aladdin kohtauksesta, jossa Jafar saa käsiinsä
puolikkaan pillerinpyörittäjän.

Nimeni käyttö alkoi
Henrik Aukusti Juhana Iisakki Reinonpoika Reinholmin ehdotuksesta
ja iso-isäni sai alkunsa varmaankin nyrkistä

sai hän Sorbus-pullostakin esittäessään seuraavaa tempua:

Yksi: lasipullossa olevaa kolikkoa ravistellaan muutama minuutti.

Kaksi: metalli kuumenee, häiriintyy ja leikkaa lasin.

Kolme: jos ei ole tarpeeksi pientä rahaa, kokeile naulaa. Pohja putoaa
siististi irti.

AAMU KUISTILLA

Ennen kuin jatkamme, haluan nostaa lasin sille
että jos et olisi tarttunut minuun
ja heittänyt paljain päin pakkaseen
ja sen sellaista
emme olisi koskaan syöneet yhdessä
en olisi kattanut pöytää pelosta kipeänä
enkä tarjoillut keittoa haarukalla.
Sitä paitsi, haarukka on keskimmäinen ja siksi tasapainoisin
lusikka kuuluu huijareille ja metsästäjille
puukko prostituoiduille.

Ilta päättyy takkatulen huminaan ja hiilloksesta löytyvään kirjeeseen
se alkaa näin

Sinä kävelet metsään ja se metsä on sumussa.
Sinä kävelet sumuun joka on tuli.
Tunnistamatta jäävät sinun kasvosi
ne ovat kuninkaan kasvot tai ihmisen
jolla on kuninkaan naamio.
Sinä kävelet tuleen, et käänny
ja minun nimeni on tristessa, viskottu lasi.

MONENLAISTA TYÖTÄ

Siivosin monta vuotta. Tuijotin
keraamiseen pönttöön:
kuuleeko kukaan toiselta puolelta?
Joku oli peittänyt koko kannen ulosteella
pesin sen
virtsa oli tietysti myös
jokaisessa uudessa huoneessa,
korkein kerros täynnä kusta.

Lapsi istui likaisena vessassa,
jalat harallaan kävijää kohti
pesin hänet
pesin vuosia

ja jokaisella pesukerralla
iho tuli enemmän esiin,
ja sanoista selvempiä.

Lopulta katsoin kaikkea pesemääni,
tunkio kasvoi polviini asti mutta
taivas teki väkeviä säteitään

siinä minä seisoin selkä suorana
paska tippui molemmista käsistä

tyttö raotti silloin
sammuneita luomiaan ja antoi
valon tulla joka kirkkaudella.

Rakensin tämän pajassa sinulle, hän sanoo.

Se on keskiaikainen miekka, hieno
ritarin ilmestyminen olohuoneeseen.
Muista miekka, huusit korituolilta, kun lähdin.

Jätin tuliaisiksi kirjani pöydälle
et jaksanut selata sitä
eikä se vienyt melua
kannoit nidettä kuitenkin mukanasasi kuin sadetta
joka tuli sinä päivänä kun jalkasi parani
ja nousit omin avuin

ja vierailun päivät tulivat
ja kevät huuhtoi talven merkit
lenkit laitoksen sisällä kasvoivat
sait avaramman ikkunan
ja lisää sananvaltaa
ensin vaihdettiin verhot
varpuja leikattiin maljakkoon
neljä koiraa pääsi kylään

Muistot polttavat tyhjiä heinäkuun katuja
on hyvästien aika
kysyn lähimmältä kioskilta sadetta.

Tästä päivästä lähtien olkoon pienen kaupunkini väri toinen.
Tästä päivästä lähtien sen sävy olkoon sininen,
sininen kuin läpileikkaus kylpylän vastaanotosta
lasken käteni porraskaiteelle ja katson tien yli puistoon, sekin on muisto
siistin otsahiukseni lavuaarin yllä, ja mitä näen
sen kerron teille vielä.

Te ette kestäneet katsella kun sisarukseni vietiin
te painoitte puikulamaiset päänne ja lähditte.
Sekoilitte ja soititte rokkia.

Vierailuaika päättyi. Joku veti vihreän viivan jalkojeni eteen.
Se johtaisi kanttiinini sekä ulos päivänpaisteeseen.
Pois vitriinin luota, jonne veljet jäivät kuin käsityötunnin savikulhot,
poltettuina ja kovina
lapsuuden mätä dreijja.

Minä menin villieläinten hoteisiin.
Tamagotchi piilotettiin ja lautanen syötettiin
ilmoitukset jätettiin täyttämättä kun karkasin
metsässä oli kuumaa ja vihreää, puhuttiin karhusta
ja luonnon tummat levyt soivat
ja taivas oli itkusta kaareva.

Samaan aikaan toisaalla
mies nukkui alapihan roska-astiassa, kuten aina.
Seurasin unia yläpihalta.
En pitänyt ääntä.

Tänään onnistuin vihdoin sujauttamaan kirjeen lehtiroskikseen
mutta mies kääri sen peitteeksi ja unohti.

Mitä sitten tapahtui?

Hän sai siitä kaikesta tarpeekseen.
Hän nousi katoksesta pois ja napitti hienot vaatteensa.
Hän lähti rintamalle jossa hänet julistettiin pian kadonneeksi.
Liimailin hänen kuviaan sähkökaappeihin ja rappujen seiniin.
Lehtiroskis, jossa hän oli nukkunut pitkät yönsä,
museoitiin ja raahattiin poliisiasemalle.
Kun se työnnettiin sisätiloihin, alkoi se kummallisesti liikkua.

Santtu, 39v, omalla tavallaan auttamassa.
Haravoi lehtiä kun kissalan pojat valuvat pihalle.
Neuvoo, kuinka iso auto kannattaa kääntää.

Poliisiauton eturenkaat rapisevat kotoisasti kivimurskeen päällä.
Se on päivänparanemisen ääni.
Se on tupakaksipanon ääni ja päät pois parvekkeelta -ääni.
Se on varastetun pyörän palauttaminen ihan vain varmuuden vuoksi.
Sen tunnistaa esikoinen, kuopus, keskimmäinen ja toinen keskimmäinen.
Se on ääni joka yllättää Santun joka kerta.

OPPILASTA EI HUOLITA ENÄÄ TÄMÄN HUOMAUTUKSEN JÄLKEEN SISÄLLE

Esivalmistelu

Harjaannu katsekontaktin välttelemisessä kyseisen lapsen kanssa jo alkuiltapäivästä.

Totea useasti, että hän on varsinainen piiloutuja.

Huomaa, että häntä ei haeta kotiin lämpiminä päivinä.

Huojennu.

Miljöö

Hivuttaudu pihalla niin, että siellä viimeisenä leikkivä lapsi jää itse rakentamansa hiekkalinnan taakse.

Syvenny keskusteluun toisen ohjaajan kanssa. Päivittele, kuinka kaikki oppilaat lähtivät tänään niin aikaisin. Keskustele steinerpedagogiikasta isän kanssa, joka on juuri valittu kaupunginvaltuuston ja hakee oman tyttärensä viimeisenä – siis toiseksi viimeisenä.

Toiminta

Kun astut urheilukentälle vievälle tielle, sille, joka kulkee metsän ja ruokalan viertä, kumarru salin ikkunoiden kohdalla ja ryömi nelinkontin niiden ali. Olet vapaa.

Tältä etäisyydeltä et kuule enää kuusivuotiaan yritystä hyvästellä opitusti sanoilla
”näkemiin musiikin opettaja”.

Viimeistely

Älä koskaan jää yli tunniksi esikoulun pihalle. Seuraa ohjeita pilkuntarkasti.

Toista tarvittaessa.

2.4 TUNNISTAMINEN

2.5 SYITÄ

Marshall Mathersin pelko, tunnistettavammalta nimeltään *emineminpelko*, esiintyy erityisesti 1980-luvun lopussa ja 1990-alussa syntyneillä henkilöillä, jotka traumatisoituivat suosittu räppäri Marshall Bruce Mathersin väkivaltaisista, homofobisista ja naisvihamielisistä lyriikoista.

On mahdollista, että Eminemin synkät sanoitukset ja vahvat yhteiskunnalliset terveiset ovat aiheuttaneet musiikin kuuntelijassa käsittelemättömien traumojen tuottaman stressireaktion, jota on vahvistanut silloisen ympäristön positiivinen ja ennakkoluuloton asenne Eminemiä ja hänen musiikkiaan kohtaan. On myös epäilty, että monille nuorille hyppy hyväntuulisesta ysäripopista, joita edustivat kenties parhaiten yhtyeet kuten *Spice Girls* ja *Smurffi: hitit*, oli liian suuri.

ESMERALDA

Ei, edes Jumala ei ole tämän konekiväärin veroinen.
Sana oli kiirinyt, sotaa ei tulisi ja pelko häveni aamun sarastuksessa.
Samalla kasvoi huoleni siitä, että ajautuisimme erillemme
kun tuo asema ei enää sitoisi meitä toisiimme.
Ajattelin meidät kaarnalaivoiksi keväisissä puroissa, join kahvia ja
käänsin lehteä.
Helsingin Sanomissa luki, että Viiskulman musiikkikauppaan
oli viety flyygeli.
Sanomalehtikuvassa flyygeliä kuljetti juuri tarkoitukseen mitoitettu
pianonkuljetusrobotti.
Sillä oli nimikin: purkurobotti Brok.
Pidän roboteista ja poikkesin myöhemmin päivällä liikkeessä.
Voi onnettomuutta! Liikkeessä ei ollut enää robottia eikä liioin
flyygeliäkään.
Päätän vastata minulle aiemmin esitettyyn tarjoukseen. Osta aseen.

LÄMMITTELEN KÄSIÄNI KERROSTALOSI HISSISSÄ

Mikä on menetettyä on menetettyä
suku levällään kuin hampaat kerjäläisen suussa
yksiön nurkasta nousee aurinko
tunnistan kuninkaani sinussa
kruunu päässä joka on tarkemmin katsottuna diskopallo
tulen hovisi ulkopuolelta.

Kun roskis oli viety poliisiasemalle, alkoi se kummasti liikkua.
Jo virka-asunsa riisunut poliisi laski sille leveät kämmenensä ja kuunteli.
Roska-astiasta kuului kummaa rapinaa.

ENSIMMÄISET VUODET

---

*“your mom was saving money for you in a jar
tryna start a piggy bank for you so you could go to college
almost had a thousand dollars ‘til someone broke in and stole it*

*and I know it hurt so bad it broke your mamma’s heart
and it seemed like everything was just startin’ to fall apart”*

- Eminem

Villieläinten tavoittamattomissa
elää vaalea ja näyttävä tyttö. Kutsuin häntä
iso-Janikaksi Korppaanmäentien vuosinani.

Se oli kova tie kun siihen lyötiin, vaikka asfaltti olisi vielä märkinyt.
Siihen jäi kiinni Barbie-kenkä ja virtaheporeppu,
rapun 4 c -räätäleet
ikuistettiin suohon yksi toisensa jälkeen,
mutta nyt en kirjoita heistä
kerron 7 c:n lannistumattomasta
joka suojeli korttelin joka ainoaa kakaraa
aseenaan vain muovinen kottikärry.

Sen kanssa lähti iso-Janika sotaan,
kottikärryt nostettuina vaaleille kutreilleen.

Hän lähestyi tuota ja tuota
Kukka-Maariaa, joka olisi voinut vaihtaa koko korurasiansa sisällön
yhteen ainoaan suudelmaan
ja villieläimiä, vanhempiamme
joilla oli silmillään niin pitkät tölkit
ettei ollut omiaan laumasta tunnistaa.

Ja eräänä päivänä kävi koko Pikku Huopalahden yli hirveä viima.

Joku oli löytänyt iso-Janikan lehtiroskiksesta.

Tyttö kannettiin tajuttomana toiseen kaupunkiin.

Mitä kuuluu sille iso-Janikalle nyt,
jonka lähdön jälkeen sai pikku-Janika riisua nimensä?

Hän meni uuden lähiönsä lukioon
sai näyttävät numerot, näyttävä nainen
valmistui ennätysajassa Kauppakorkeakoulusta
työskentelee nyt Yhdysvalloissa salkunhoitajana
aamuisin hän avaa kaksoisikkunansa New Yorkin yllä
ainakin jos puristan silmäni kiinni ja toivon niin.

Mitä me luvattiin, silloin kun me istuttiin vessaan lukittuina?
Että me ei koskaan unohdettaisi.

Ei.

Ei me niin luvattu. Ei me oltais uskallettu tai osattu.
Me luvattiin, ettei me enää koskaan tultais tänne takaisin.
Ja nyt me ollaan kuitenkin täällä, puhumassa näistä vanhoista jutuista.
Vessassa, jossa on samat liilat delfiinit ja Santun maalaama katto.
Eikä me päästy itse pois. Meidät piti kainaloista nostaa.
Monta päivää oli siinä vaiheessa jo mennyt, mä en ollut käynyt kakalla.

Ne sanoo etteivät ne mitään nähneet.

Ne sanoo että Jeesus on antanut ruumiin sinun puolestasi.

Ne sanoo että isäsi se oli joka sinua hakkasi!

Ja ne kysyvät, että mikä olikaan sun jalkasi koko,
tässä on sulle barbielenkkarit.

Eikä me oltu nähty moneen päivään valoa.

Ne sanoo, ettei ne mitään muista. Ja lopulta mekin unohdettiin,
mitä me luvattiin.

Me ajateltiin, että se menisi helpommin ohi.

Ja sitten vaan yksi päivä mä tulen tänne.

Kuuntelen Spice Girlsä korvalappustereoista

ja sä istut täällä pimeässä. Vaikka me luvattiin, että me häippästään eikä
koskaan tulla takaisin.

Ennen kuin Pikku Huopalahdesta tuli asuinkylä, siellä sijaitsi romuttamo, jota kutsuttiin Köyhän miehen Stockmanniksi. Alueella oli myös kaatopaikka, jota on kaikissa historiallisissa lähteissä kuvailtu pieneksi, vaatimattomaksi ja harmittomaksi.

Tuo harmiton kaatopaikka täytettiin myöhemmin ja pilantuunut penger vaihdettiin uuteen, jotta voisimme sen päällä asua. Minä, iso-Janika ja romanisiskokset Sanna ja Maria. Sitten iso-Janika muutti Malminkartanoon Jätämäen kupeeseen. – Kaatopaikalta kaatopaikalle, hän sanoo ja painaa kreppiraudan hiuksiinsa.

Kerro minulle taivaasta?

Mitä näet?

Mitä teet?

Onko ovi lukossa?

Oletko peloissasi?

Tulisitko takaisin jos pyytäisin?

Tammikuusta elokuuhun pysyttelin hiljaa.
Katsoin lähdön tekoasi,
en saanut kirjoitetuksi, puuttui k
en sanotuksi,
en saanut mitään huudetuksi.

Olit pakannut paperipussin täyteen päiväkirjoja,
katselin kassia kädessäsi ja odotin
koko keho jännittyneenä
kun sen paperiset korvat irtoaisivat
ja sinä vihkoinesi
putoaisit puisesta näennäislaminaatista läpi
suoraan talon alle rakennettuun pieneen varahelvettiin
jossa äitini Herra puuhasteli
talon pelonjakelukeskuksen kanssa
niin että kylmää varmasti riittäisi

eikä savu noussut piipusta
vaan levisi maata pitkin niin kuin raskas lumi
kunnes hän sai kaiken kirjoittamasi niskaasi ja suoristui

ja huone oli neliön muotoinen,
siinä oli seinät katto ja maailmanvälinen
josta sinä luiskahdit mutta minulle se pysyi kiinni

KURKISTUS SANNAN HUONEESEEN

Lopulta pahinta ei ollut hänen kummastunut katseensa tai
pistoolin sydämen täyttäminen

pikemminkin seinästä vedetty radio
ja kuvakkeista puhdistettu tietokoneen taustakuva

lopulta pahinta ei ollut sukulaisten tyrmistys
tai yhdessä syötetty lemmikkikani

ei edes hänen luomunvärinen kansionsa täynnä
Korppaanmäentien ja Korppaantien runoutta

lopulta ei ollut vaikeaa piilottaa ruumista
vaan heittää roskeen kynsisakset

Koti on saapuessani harmittavassa kunnossa
matot rypyssä, otsat rypyssä.
Kyyneleet lattialla kuin seisonut pesuvesi.
Olet kadottanut jotakin, jota kutsuin
sinun violetiksesi.

Klaavan päivänä hän maksaa velkansa
elämä ollut yhtä kruunaa.
Kirjoitan kaksiteräisellä kynällä,
puhun kahtaalle.

Enemmän kuin mitään muuta, sisko
meitä ohjaa kauhu.
Kauhu ja huoli panevat muutkin öisin kutomaan.

Joku, jolla oli kuraiset kengät ja joka oli tullut taistelusta
astui kynnyksemme yli ja haavoittui
hän kangistui loppuiäkseen kumaraan asentoon.

Nimitän häntä yksinäisyyden liikkeeksi
hän seuraa meitä muttei katso
ilmestyy kuin ahtojää.

Pikku Huopalahdessa saattoi nähdä 1990-luvun alussa näyn:
alaston mies juoksenteli pitkin katuja, yläpihaa, alapihaa.

Laiha, valkoinen mies, mustat hiukset ristinä päässä
kuin Väinämöisen lakki.
Pitkä leuka, komea. Mummo kätki kasvonsa käsiinsä.

Puukko oli jälleen välähtänyt keittiössä.
Pahuus ei vielä ollut löytänyt rajojaan,
mutta vuosien päästä kyllä tunnisti, kuka tuli takapihan ovesta sisään.

Ja kun se tuli, mies luikki tiehensä, nukkui yönsä roskiksissa ja palasi,
kaatoi muroja suuhunsa,
pyyhki pyyhkeeseen mustat kasvonsa. Juoksi taas, otti lapsilta leivän,
nuoli suolaisia käsiä nälkäänsä.

Kaikki tunnistivat kyllä sen ruipelon,
joka juoksenteli kerrostalojen väleissä
kuin karvansa jättänyt susi. Tai jäykisteli pakkasessa kuin antiikin patsas.

Isä juoksi Manskun yli kilvan rusakon kanssa
seisoin Ruskeasuon kukkulalla ja näin koko taivaan syöksyvän
sinisenä alas.

Laitoitko sä tahalleen sen laamapaidan väärinpäin,
noin niinkuin lappu eteen?
Mitä jos laittaisit sen laamapaidan vaikka päähäsi?
Tai mitä jos pukisit sen jaloista päällesi?

Laitoitko juuri laamapaidan
noin fiksusti jaloista päällesi?
Mitä jos mentäisiin naapurin iso-Janikalle näyttämään
kuinka fiksusti täällä osataan pukea?

Kävitkö sä oikeasti juuri
ulkona noin pukeutuneena
naapureille näyttäytymässä?

Pelkkä laamapaita päällä?

Santtu kävi laittamassa tietokonetta.
Santtu oli aikansa teknovelho, sähköposti yleistyi.
Santtu oli taas matkalla Pikku Huopalahteen
kasa printattuja papereita nahkatakkinsa kuumassa uumenessa.

Oven tuli avaamaan itkuinen nainen.
Santtu astui eteiseen ja katsahti eteensä
olohuoneessa istui hiljainen lapsi.
Sen pää oli pakattu vauvanvaippoihin.

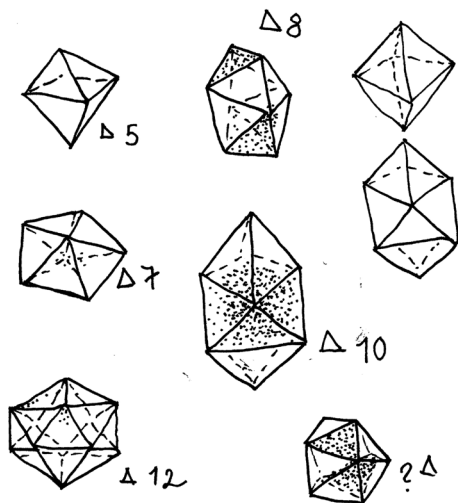
S. käveli kappaleen ohi ja astui ruksuttavan koneen ääreen säätämään.
Meillä oli kookas IBM, Winows 3.11 ja kasa vihreitä lerppuja.

Hän asensi meille rakettipelin, tonttu-laskentapelin
Blues Brothers -pelin,
Pac-manin ja Ms. Pac-manin.

Keneltä olet tuon lahjasi saanut, kysyi tukiperhenainen ja pyysi näyttämään käteni teiltä sen sain, rouva, teiltä ja tältä collegepaidalta, jota ette antaneet vuoteen vaihtaa.

Mihin käytät sen lahjasi, hän huutaa edelleen unissani. Koulu oli ollut jo kotvan suljettuna kun minä vielä odotin. Luin geologiaa ahkerasti ja luokittelin jalokiviä vihkooni:

epäselvä | selvä | merkittävä | merkityksetön

Ikkunan alle ajoi sininen auto. Otin virtaheporeppuni ja lähdin.

Nabokov istui etupenkillä
vedä ovesi lujasti kiinni, hän sanoi, äitiä sinulla ei enää ole.

En ole rankaissut sinua riittävästi
ansaitsisit istua siinä metsässä
jossa minä ilman vaatteita yhä istun
sylissäni vuotava lemmikkikani
korvat roikkuvat murheellisina kuin makkarat.

Kunpa et olisi mennyt, ystävä-kani.
Olisit kasvattanut meistä kilttejä ja kohteliaita
kuuliaisia ja koulunsa loppuun käyviä lapsia.

Mutta nyt viereisessä huoneessa asui murhaaja
joka hoki käskyjä keittiönpöydässä.

Toivoin, että olisimme selvinneet yhdessä yöstä
mutta eläin ei selvinnyt. Se nostettiin seuraavalla viikolla
takakonttiin. Ja minä pyysin

vieläkin etsin sen ystäviä
pienistä pääkaupunkimetsistä
alueilta, jotka ovat työmailla tuhrittuja
ja joille rakennetaan joka päivä uusia taloja
täynnä itseään vihaavia perheitä.

KEITÄ HE OVAT JA KENELLE HE HUUTAVAT

eläimet katsoivat verensekaisina kun pakenin metsään
ja kun palasin, oli liian myöhäistä
VHS-kasetit olivat löystyneet
varpuset pusikoissa vaihi
ja minä puhuin uutta kieltä
ja puhelimeni soi aamusta iltaan
toin metsästä mukana lyötyjen lauman
he ryömivät aamuyön hämärästä ja ottavat teitä nilkoista kiinni
he kiduttavat teitä ja sytyttävät valon jokaiseen ikkunaan
te katoatte vaikeroiden

*Kirjoitettu humalassa.
Pantu kortti postiin samoihin aikoihin.
Osoite: karaokeravintola, yläpiha.
Santtu, miksi et sanonut mitään?*

*Herätty yöllä miettimään toistoa.
Sytytetty postilaatikko.*

Santtu, en voinut tarjoilla toista valkoisena toista mustana
sinun täytyi ymmärtää
en voinut hymyillä sinulle ja toisille irvistää
Santtu, ei ole päivä eikä ole yö,
mikä on?
Avattu kirja on vasemmalta sivulta menneisyyttä, oikealta tulevaa
niiden välissä sola: miten nykypäivän siihen kirjoittaisin?

Santtu, sinun nimesi kaksi t-kirjainta
siltana historiamme päällä.

Vaikka lääkitsin sitä Steinerin omilla kukkatippasekoituksilla,
se ei mennyt pois

ei mennyt, mutta sammui kyllä kolmesta kaljasta
ei mennyt, vaikka piilotin taikakaluja taskuihini
ja ostin viisi unensiippaajaa.

Yhtenä yönä se käveli ovelleni ja koputti
eikä se mennyt pois vaikken minä avannut.

Silloin se tuli seinien läpi tottelematta
ja meni rikki niin kuin osista koottu muovilelu.

Se keräsi lattialta raajansa takaisin ja pani pään paikoilleen
katsoin sitä kun se istahti vanhan pöytäni ääreen
sitten se kokosi eteensä kaiken mikä oli revitty,
annettu kellertyä ja sullottu vaatekaappeihin.

ja ne päiväkirjat, nousivat joka paikasta kuin korret
pyykkikasoista ja lavuaarin alta
kitkin rikkaruohoja minkä kerkesin
tutkin suihkukaivon

muuten tyttö oli harmiton
kiitti vieraita niiaten
ei tarvinnut kuin yhden kerraston
teki joka päivä matkan aavikon halki
ruokki lapsia latteilla rinnoillaan
puristi pikkuhousut muiden vedestä
oli monenlaisessa työssä

On keskiviikkoilta, hän seisoo alasti
joudun katsomaan, kun te kivitätte häntä kirjoilla.

Kun se loppuu, on hän verisillä naarmuilla
ja hengästynyt.

Torstaina ostatte samat kirjat rikkinäisten tilalle
kaikki tämä on ruokarahasta pois, äiti sanoo.

Perjantaina seuraan taas vierestä.
Kyky nähdä on poissa.

Kymmenen vuoden päästä käytte samassa antikvariaatissa
ostamassa uusia kiiltäväkantisia kirjoja.
Kätenne osuu hyllyssä tähän kirjoittamaani.

Ja yhtäkkiä olen riisunut teidät niin kuin hänet
kiskonut pään yli kaikki vaatteenne
aloittanut raivon päivien sijaan
loputtoman oikean yön.

Syyttäjän mukaan pienen tytön keino selvitä viikkoja kestävästä kidutuksesta oli pakeneminen fantasiamaailmaan.

Kuollessaan hänellä oli prinsessatiara.

ei Perhekolmion keskusyksikön kaljua ja ystävällistä pikku terapeuttia
ei Kontulan tukiperheen rasittavaa kahden ynnä kolmen lapsen äitiä
ei lastensuojelun nuorta miestä, joka oli periaatteessa ihan ok,
mutta silminnähdessä väsynyt – jäi isyysvapaalle eikä tullut takaisin
ei lääkäriä, joka oli serkkuni kaverin fajja
ainakin Sannan puheiden perusteella
ei huolimattomaa 3kk tukihenkilöä
ei vanhempia, ei villimiestä
ei ystäviä eikä läheisiä

Virka-asunsa jo riisunut poliisi nosti korvansa ylös ja tunnusteli
roskalaatikkoa.

Se vavahteli ja tuntui kuumalta.

Hän kuljetti kättään pitkin kantta kunnes avasi sen.

Muita ei ollut paikalla todistamassa näkyä

roskis sylki suustaan paperia.

Paperiperhosia. Koko varasto oli niitä sakeanaan.

Löydä pimeys.

Metsä, johon kadota loputtomiksi tunneiksi

Kirjoittamaan reunamerkitöjä kaikkiin tiellä odottaviin teoksiin
luetteloimaan kaikki ne raskaat fantasiat, joita et uskalla kohdata
kirkaassa kaupungin valossa.

Hengitä keuhkoihisi sysimetsän aggressio.

Ole joku muu.

Luo vaikka kone joka panee sileäksi kaikki aikeittesi pelot.

Älä palaa sinne missä synnyit.

Etsi pimeän lähdetä kunnes se on polviesi edessä.

Anna vastustelun kaikin tavoin ravistella ruumistasi.

VILLIELÄIMIÄ

Vain lapset lähtivät alapihalta kouluihinsa. Aikuiset eivät sieltä koskaan poistuneet, eivät ainakaan kylän ulkopuolelle. Korppaanmäentie oli pitkä, yhden korttelin, jättiläismäisen sisäpihan ja yhden puistokadun nielaiseva alue. Aika liikkui nytkähdellen Korppaanmäentiellä. Kun yksi sukupolvi muutti pois, aikakausi päättyi.

Kun alueelle syntyi lapsi, ajan heiluri liikahti jälleen. Lapset toivotettiin tervetulleeksi ja heitä juhlittiin. Oli kuin vastasyntyneet olisivat sovittaneet vanhat perheiden väliset riidat. Heimo piti pienimmistään huolta ja kylänvanhimmat loivat nahkansa uudelleen nähdessään pienokaisia. Hymy oli herkässä. Syötiin paremmin ja tervehdittiin toisia. Pysähdyttiin rupattelemaan, jäätiin juomaan. Ainoan poikkeuksen tekivät romanien vauvat. Heitä ei alueelle toivotettu kukkalaittein tai juomalauluin.

Istuimme huoneessani.

- Käytkö sä koulua, kysyi romanisisaruksista nuorempi, Maria.
  - Vihaatko sinäkin sun vanhempia, jatkoi vanhempi, Sanna, odottamatta vastausta ja kammaten Esmeralda-nuken hiuksia kuin riivattu. Oli mahdotonta sanoa, kumpi sisaruksista oli kauniimpi. Maria näytti saamensukuiselta poimusilmineen. Sannan kasvot olivat kuin puhtaaksi kiillotettu omena – hehkuvat. Kummallakin oli paksu musta tukka ja mustaa karvaa kaikkialla.
  - Saisinko mä varastaa tän teidän radion, Maria kysyi.
- Vastustelin arasti, arka kun olin.

Maria ja Sanna olivat jo nauhoittaneet kasettini täyteen Naparengas-kappaletta.

Ensin Maria lauloi, sitten Sanna nauhoitti oman laulunsa sen päälle. Kasetti käännettiin B-puolelle. Sama toistui.

- He eivät olleet kuulevinaan riitaa, joka kantautui eteisestämme.
- Voidaanko me varastaa edes tämä voiveitsi, Maria kysyi ja heilutti kädessään leikkeihimme eksynyttä keltaista hedelmäveistä, josta olin saanut muinoin niin syvän haavan, että olin päässyt tutkiskelemaan

oman käteni luita ja lihassyitä.

– Ette te saa varastaa yhtään mitään, yritin.

– Jotain me halutaan sentään varastaa, olisit niin kiltti.

He teeskentelivät onnettomia.

– Muuten me ei tulla sun luokse enää kylään.

Sanna oli löytänyt vaaleanpunaisen varrellisen kasvopeilini, jonka todella toivoin säilyttäväni. Hän peilasi sillä hiuksiaan ja kuljetti sormia selvittääkseen takkuja. Molempien hiukset olivat auki ja pehmeillä pannoilla nostettu.

– Voitte saada viisikymmentä penniä, ehdotin, kun ajattelin, että he olisivat kuitenkin rahaa vailla.

– Viisikymmentä penniä! Anna edes markka, Maria huudahti järkyttyneenä.

– Mun pitää kysyä sitä äidiltä, sanoin varovasti ja katsoin, minne kasvopeilini päätyisi, joka jo nyt näytti hukkuvan Sannan puhvihioihin. En ehtinyt edes nostaa katsettani, kun Maria juoksi pitkässä mustassa aikuisten mekossaan olohuoneeseen ja suoraan eteiseen. Juoksin järkyttyneenä hänen peräänsä, mutta pysähdyin huoneeni ovelle. Mitään ei ollut tehtävissä.

Myös Sanna juoksi viereeni seuraamaan, mitä tapahtuisi.

– Saisinko mä markan ja viiskytä penniä, Maria kailotti juostessaan äitini luokse.

Äitini laski housunsa alas ja paljasti Marialle takapuolensa.

– Mene muualle myymään persettäsi, hän huusi lapselle katsoen hetki sitten ulkoa tulleeseen vieraaseen mieheen, joka seisoi revityissä vaatteissa ja oli peittänyt kasvonsa.

Mutta Maria tuli kikattaen luokseni tippaakaan säikähtämättä ja jatkoi nauruaan Sannan kanssa kahdestaan. He kaatuivat huoneeni lattialle ja mylvivät hysteerisesti tapahtuneelle. Sanna avasi toisen silmänsä ja katsoi minua, joka oli jähmettynyt häpeästä huoneen ovelle. Suuni oli jäänyt auki ja vasen käsi haki rinnalla oikeaa kättä. Mustalaistytöt olivat lattialla kuin kaksi toisiinsa kietoutunutta pitkäkarvaista koiraa. He eivät hätkähtäneet mitään. He olivat Pikku Huopalahden kovimpia, melkein kuin luoteja, joita oltiin pyöritelty kädestä toiseen. Kaiken pahan he ottivat leikkinä vastaan, heistä itsestäänkin tulisi aseenkantajia, ei heille muuta vaihtoehtoa jätetty.

Valitse seikkailuusi ase:

- Miekka 89/100 +2 Voimataidot
- Konekivääri 99/100 +2 Voimataidot -1 Nopeus
- Puukko 50/100 +3 Nopeus
- Pistooli 70/100 +1 Nopeus

Valitse itseäsi kiinnostavat havaintotyytit:

- Komeetat
- Pimennys
- Revontulet
- Valaisevat yöpilvet
- Negatiivinen havainto
- Tähdet ja aurinkokunta

Haluaisin keskustella:

Hyveestä

Huolenpidosta

Kerskailusta

Työn tekemisestä

Tapahtuneesta

Sydämen viisaudesta: että sitä ei voi opettaa

Mitä jäi sanomatta

isä huomauttaa, että minusta on tulossa eskapistipaska

Kuvittelen sinut minua lyhyemmäksi.
Naurettavat fiftarivaatteesi
tarkasti ajellut puliveivarit
ja näyttävät keikarin kenkäsi
yllät juuri ja juuri minua harteisiin.
Se on yllättävää kuinka monta senttiä
voi kymmenessä vuodessa lyhentyä.
En saa tästä runoa.

Sitä paitsi, tulit liian aikaisin
joudun meikkaamaan edessäsi
liian paljon todellisuutta meidän molempien kannateltavaksi
kaikkien toimenpiteiden aikana katselet minua. Katsele vaan.
Meillä on niin paljon katseltavaa.

Ei minusta mitään tullut.
En saanut lakkia tänäkään keväänä.
Nostat minut pakkettiautosi etupenkille
hurautamme kukikkaalta koululta pois.
Auto kärsii levottomassa ohjauksessasi.
Vasta keski-ikäisenä ajat kortin.
Hyvä isä.
Aja lujaa.

Katselen paljon peltoja ja isä huutaa melun yli
että katseletpa paljon peltoja.

Nyt on hyvä olla hetki hiljaa
moottoritien harmaassa turvassa

antaa ajatusten harhalla
vaikkapa lapsuuden joulunalusmyynteihin
joissa pyörin muun ruuhkan mukana
köyhiltä varastetun setelin kanssa
jonka annoin rikkaille!
Että olisi edes jotakin antaa.

Nyt on hyvä olla hetki hiljaa
katsella peltoja
olla sokea ja kuuro kuin myymälävaras
kiltin poliisisedän toppahanskaotteessa.

Vaikka olen surua ja rakkautta niin täynnä niin täynnä.

Ja kerrot, kuinka juuri tämän risteyksen kohdalla
ajoit alas sillalta
selästä murtui nikama, se täytyi tsekata
mutta joessa oli vielä pitävä jää
puren kättäni jotten huutaisi
hän ei olisi koskaan nähnyt minua
ja niin, ymmärrätte kaikki
haista vittu
niin olisin sanonut haudallasi
ja itkenyt, totta kai
mutta nyt olet viimein lähelläni
ja minun täytyy nopeasti keksiä tavat
pitää sinut loppumatkamme hengissä.

Niin isä, jos olisitkin hurauttanut hakemaan
ja käsi-kädessä kävellyt tälle lavalle
jos olisinkin voinut suojella sinua
kaikelta vuosien pahalta
saisit seistä rauhassa yleisön joukossa
ja huomata, kuinka hyvän elämän olen elänyt
minulla on hyviä ystäviä ja kerrassaan kaunis harrastus
katselisit näitä ihmisiä
enemmän yleisöä kuin koskaan keikoillasi
ei sinua enää huvittaisi hävetä
kaikkia niitä saatanan onnettomia virheitäsi
koska niistä huolimatta
minusta tuli vahva ihminen

niin vahva,
että nyt on minun vuoroni
kannatella sinua
sinua, rinta rottingilla kulkeva pyöreä kyyhky

kannattelen sinua niin kuin sinä kannattelit minua
joka ikisenä yönä ja
joka ikisenä päivänä
jolloin tiesin, että kannattaisi kaivata ja kannattaisi
mennä sen myötä vaikka helvettiin
koska sinua minä rakastan
eikä haittaa ettet saapunut paikalle (ja haittaa)
koska minulla on ylläni liian tiukka kotelomekko
se sama mikä oli Helsingin Sanomien jutussa
jossa kerrottiin että kirjoitan
ehkä sinusta, et saa tietää!
Mutta lopulta en tarvinnut sinua paikalle,
riittää että olet ja minä olen
sillä ei meitä, niin
erota enää mikään, ei Herran nuhde
tai menneisyyden raapivat varjot
eivät monet syysi olla tulematta
en saa tästä runoa.

*Runo ”Syyttäjän mukaan...” -on mukaelma
Wikipediatekstistä, joka käsittelee Vilja Eerikan
tapausta.*

*Sivun 55 havaintotyyppit poimittu Taivaanvahti-
palvelusta osoitteesta Ursa.fi.*

SISÄLLYSLUETTELO

Kerro minulle taivaasta?	7
Uni jatkuu aina siitä, että seison lavalla...	9
Alan kasvaa karvaa...	10
Vuosi alkoi keskiviikosta...	11
AAMU KUISTILLA	12
Sinä kävelet metsään...	13
MONENLAISTA TYÖTÄ	14
Rakensin tämän pajassa sinulle...	15
Muistot polttavat tyhjiä heinäkuun katuja...	16
Te ette kestäneet katsella...	17
Samaan aikaan toisaalla...	18
Santtu, 39v...	19
OPPILASTA EI HUOLITA ENÄÄ...	20
Marshall Mathersin pelko...	22
ESMERALDA	23
LÄMMITTELEN KÄSIÄNI KERROSTALOSI HISSISSÄ	24
Kun roskis oli viety...	25
ENSIMMÄISET VUODET	27
Villieläinten tavoittamattomissa...	29
Mitä kuuluu sille iso-Janikalle...	30
Mitä me luvattiin...	31
Ennen kuin Pikku Huopalahdesta...	32
LsL 25 §	33
Tammikuusta elokuuhun...	34
KURKISTUS SANNAN HUONEESEEN	35
Koti on saapuessani harmittavassa...	36
Pikku Huopalahdessa saattoi...	37
Laitoitko sä tahalleen...	38
Santtu kävi laittamassa...	39
Keneltä olet tuon lahjasi saanut...	40
En ole rankaissut sinua riittävästi...	42
KEITÄ HE OVAT JA KENELLE HE HUUTAVAT	43
Santtu, en voinut tarjoilla...	44
Vaikka lääkitsin sitä...	45
Ja ne päiväkirjat...	46
On keskiviikkoilta...	47
Syyttäjän mukaan...	48
ei Perhekolmion keskusyksikön...	50
Virka-asunsa jo riisunut poliisi...	51
Löydä pimeys	52
Villieläimiä	53
Valitse seikkailuusi ase	55
Mitä jäi sanomatta...	56
Kuvittelen sinut minua lyhyemmäksi...	57
Nyt on hyvä hetki olla hiljaa...	59
Kannattelen sinua...	61